

prima instanță: C. Vîrlan
instanța de apel: N. Budăi, V. Pruteanu, A. Pahopol

Î N C H E I E R E

04 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Turlacova
Irina împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la încasarea
sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2014, prin care a fost
respins apelul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova și menținută
hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2013, prin care
acțiunea a fost admisă,

c o n s t a t ă :

La 07 februarie 2013, Turlacova Irina a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la încasarea
sumei.

În motivarea acțiunii a invocat reclamanta, că prin sentința judecătoriei
Cantemir din 02 iulie 2009, Gheorghită Ivan a fost condamnat la privațiune de
libertate și achitarea amenzii în mărime de 500 unități convenționale, echivalent cu
10000 lei în beneficiul statului, iar în baza art. 90 CP pedeapsa cu închisoarea a fost
suspendată pe un termen de probă de 2 ani, cu obligația de a nu schimba domiciliul
fără consimțământul organului competent.

Conform încheierii judecătoriei Cantemir din 20 noiembrie 2009, amenda de
10000 lei s-a înlocuit cu 240 ore de muncă neremunerată în folosul comunității,
pedeapsă care a fost executată.

La 14 februarie 2011, pentru condamnatul Gheorghită Ivan, reclamanta a
achitat suma de 10000 lei cu titlu de amendă, în baza ordinului de încasare nr.
228388685.

La 9 iulie 2012, reclamanta a înaintat Ministerului Finanțelor o cerere prin care
a solicitat restituire sumei de 10000 lei, menționând că a achitat greșit amenda

Prin răspunsul adresat reclamantei nr. 19-09/1880 din 10 septembrie 2012,

pârîtul a refuzat restituirea sumei solicitate, invocînd lipsa actului judecătoresc care ar obliga Ministerul Finanțelor la restituirea sumei.

Cere Turlacova Irina, încasarea sumei în mărime de 10000 lei, achitată eronat cu titlu de amendă, din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor și cheltuielile judiciare.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2013, acțiunea a fost admisă.

Nefiind de acord cu hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2013, la 09 ianuarie 2014, Ministerul Finanțelor a declarat apel, solicitînd admiterea cererii de apel, casarea hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea înaintată de către Turlacova Irina împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la încasarea sumei, să fie respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2014, apelul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova a fost respins și menținută hotărârea primei instanțe.

La 30 mai 2014, Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, solicitînd admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe sunt ilegale și neîntemeiate.

În special invocă recurentul că instanțele ierarhic inferioare au încălcat și aplicat eronat normele de drept material și procedural și anume: nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată și a fost interpretată eronat legea.

Indică recurentul că potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată.

Consecvent, în conformitate cu art.241 alin.(5) Cod de procedură civilă, în motivare (a hotărîrii judecătorești) se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

În temeiul celor indicate, susține recurentul că pentru legalitatea hotărîrii judecătorești este necesară evidențierea de către instanța de judecată a normelor materiale care au stat la baza emiterii acestei hotărîri.

Mai mult, susține recurentul că pe parcursul examinării cauzei nu a fost demonstrată legătura cauzală dintre ordinul de plată anexat la dosar și cauza penală în privința lui Gheorghiță Ivan.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

Potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute în art. 433 CPC.

În conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la

art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Astfel, analizînd argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanța de apel aplicînd corect normele de drept material și procedural.

Colegiul consideră că argumentele invocate în cererea de recurs sunt irelevante, motiv pentru care acestea nu pot fi reținute de către instanța de recurs întru admiterea cererii și casarea hotărîrilor pronunțate anterior.

Mai mult, Colegiul învederează că dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica vreun temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, face ca acesta să fie respins de către instanța de recurs din considerentul că motivele indicate în dezacord nu se încadrează în prevederile normei precitate și nu constituie temei de casare a deciziei, recursul exercitat avînd caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

În aceeași ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia,

coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, la caz, menționează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991) însă motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror atât instanța de apel, cât și prima instanță s-au pronunțat în mod corespunzător.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune

Recursul declarat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Ion Druță

Dumitru Mardari